

บทที่ ๔

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงการจัดสภาพการณ์ โดยการเฉลยคำตอบแก่ผู้ร่วมการทดลองในแบบต่าง ๆ กับนักศึกษาไทย เพื่อแสดงผลการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีของซิลิกแมน การวิจัยครั้งนี้เสนอรูปแบบการทดลองแบบบูรณาการรวมหน่วย (Integration) จากรูปแบบที่มีผู้ทำการทดลองไว้ในอดีตว่าจะมีอิทธิพลต่อความมั่นใจในการทำงานในช่วงต่อไปและความค้อยทางปัญญาในการทำงานใหม่ตามที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้หรือไม่ จากผลการหาค่ามีซิมิลิ เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามสมมุติฐานที่เสนอไว้ ดังนี้.

สมมุติฐานข้อที่ ๑ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเมื่อตอบถูก กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามและกลุ่มควบคุม มีความมั่นใจว่าจะทำงานในช่วงหลังของการทดลองได้สูงกว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว เสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม

สมมุติฐานข้อที่ ๒ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเมื่อตอบถูก กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามและกลุ่มควบคุม ได้คะแนนแบบทดสอบโปรเกรสซีฟเมทริซสูงกว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว เสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ปรากฏว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเมื่อตอบถูก กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามและกลุ่มควบคุมมีความมั่นใจว่าจะทำงานในช่วงหลังของการทดลองสูงกว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว เสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จเมื่อตอบถูก กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามและกลุ่มควบคุมได้คะแนนแบบทดสอบโปรเกรสซีฟเมทริซสูงกว่ากลุ่มที่

ประสบการณ์ล้มเหลวเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) ซึ่งกล่าวได้ว่าผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องและเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ทุกประการ

จากการจัดสภาพการณ์ในการวิจัยครั้งนี้โดยเฉพาะในสภาพการณ์ที่ให้คำตอบว่าผู้ร่วมการทดลองตอบผิดทุกครั้งไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม ซึ่งเป็นสภาพการณ์ที่ต้องการให้ผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มนี้ประสบความล้มเหลวเสมอ ๆ โดยที่ตนไม่สามารถควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างผลกรรมที่เกิดขึ้นและการตอบสนองของตนได้ จากสภาพการณ์ดังกล่าวจะทำให้ผู้ร่วมการทดลองเกิดความไม่มั่นใจว่าตนจะสามารถทำงานในช่วงหลังของการทดลองได้ จึงเป็นผลให้บุคคลนั้นประเมินความมั่นใจหรือความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนที่จะทำงานในช่วงหลังของการทดลองต่ำกว่าคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้รับการเฉลยว่าผิดทุกครั้งไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามในช่วงแรกของการทดลอง จากการที่บุคคลขาดความมั่นใจที่จะทำงานในช่วงหลังของการทดลอง จากการมีประสบการณ์ที่ตนได้รับความล้มเหลวมาก่อน จึงเป็นสิ่งรบกวนในการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ในการที่จะทำแบบทดสอบโพรเกรสซีฟแมทริชในช่วงหลังของการทดลองด้วย จึงเป็นผลให้กลุ่มที่ประสบความล้มเหลวเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามทำคะแนนได้น้อยกว่ากลุ่มที่ประสบความสำเร็จเมื่อตอบถูก กลุ่มที่ประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญซึ่งสามารถอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ได้จาก

๑. ทฤษฎีการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ของซีลิกแมน ซึ่งอธิบายว่าการที่บุคคลรับรู้ว่าการกรรมที่เกิดขึ้นเป็นอิสระจากการตอบสนองของตนเองจะทำให้เกิดความด้อย ๓ ประการ คือ

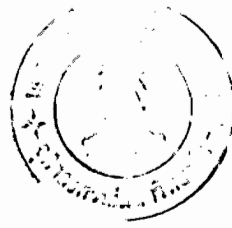
๑.๑ ความด้อยทางปัญญา จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลคาดหวังว่าผลกรรมไม่สัมพันธ์กับการตอบสนองของตน ความสามารถในการเรียนรู้เรื่องอื่นในอนาคตก็จะด้อยลง

๑.๒ ความด้อยทางแรงจูงใจ การมีประสบการณ์ว่าการตอบสนองของตนไม่สัมพันธ์กับผลกรรมมีผลทำให้บุคคลลดแรงจูงใจในกิจกรรมการตอบสนองในเวลาต่อมา

๑.๓ ความด้อยทางอารมณ์ การมีประสบการณ์ว่าตนไม่สามารถควบคุมผลกรรมที่เกิดขึ้นได้ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกซึมเศร้า

ส่วนทางด้านแรงจูงใจนั้น เกล (Gale 1969 : 97) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น ๒ ประเภทคือ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น รางวัลที่จะได้รับ บุคคลิกภาพที่ดีของผู้สอน คำยกย่องชมเชย เป็นต้น และแรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากจิตใจของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งมีความสนใจ กระตือรือร้น อยากรู้อยากเห็นที่จะกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง สำหรับการวิจัยครั้งนี้ความสำคัญของคะแนนในการตอบแบบทดสอบโปกรเกรสซีฟแมทริซีสในช่วงหลังของการทดลองก็เปรียบได้กับแรงจูงใจภายนอกซึ่งผู้วิจัยได้ควบคุมให้เท่าเทียมกัน โดยบอกกับผู้ร่วมการทดลองทุกคนว่างานที่ใช้ทดสอบในช่วงหลังของการทดลองมีความสำคัญมากต่อผู้ร่วมการทดลอง ดังนั้นขอให้ทุกคนใช้ความพยายามให้เต็มที่ ส่วนแรงจูงใจภายใน เช่น ความกระตือรือร้นในการทำแบบทดสอบในช่วงหลังของการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถที่จะควบคุมแรงจูงใจในส่วนนี้ของผู้ร่วมการทดลองแต่ละคนได้ ทั้งนี้เพราะแรงจูงใจภายในดังกล่าวอาจมีสาเหตุบางส่วนมาจากผลของการจัดสภาพการณ์ทดลองในกลุ่มต่าง ๆ ในช่วงแรกของการทดลองครั้งนี้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะผลที่เกิดจากความต้อยทางปัญญาของผู้ร่วมการทดลองพบว่า กลุ่มที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม หลังจากได้รับการเฉลยว่าผิดทุกครั้งที่ไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามในการทำงานในช่วงแรกของการทดลองแล้ว ทำให้ผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มนี้เกิดความคาดหวังว่า การตอบให้ถูกนั้นไม่สัมพันธ์กับการตอบของตนแต่อย่างใด ทำให้การเรียนรู้ที่จะตอบแบบทดสอบโปกรเกรสซีฟแมทริซีสในช่วงหลังดีต่อกว่ากลุ่มอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ แต่ผลการใช้เวลาในการตอบแบบทดสอบโปกรเกรสซีฟแมทริซีสก็สามารถช่วยยืนยันได้ว่าผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มที่ ๒ นี้ใช้ความพยายามไม่แพ้กลุ่มอื่น ๆ และผลนี้ยังขัดคำอธิบายอื่นที่เป็นไปได้ เช่น คำอธิบายการเกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีอัตโนมัติของแฟรงเคิลและสไนเคอร์ (๑๙๗๘) ที่ว่า ถ้าการเกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ในกลุ่มที่ ๒ นี้เป็นเพราะผู้ร่วมการทดลองดังกล่าวไม่สามารถหลีกเลี่ยงการล้มเหลวเสมอที่ดูความขัดแย้งในทัศนคติของตนได้ ซึ่งทำให้บุคคลลดแรงจูงใจในการใช้ความพยายามลงตามการทำนายของทฤษฎีแล้ว นักศึกษาในกลุ่มที่ ๒ ก็น่าจะใช้เวลาในการตอบแบบทดสอบโปกรเกรสซีฟแมทริซีสน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ เพื่อจะได้บอกกับตนเองได้ว่าตนไม่ได้พยายามตอบเลย หรือคำอธิบายที่ว่า

ผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มที่ ๒ เกิดความเบื่อหน่ายจากประสบการณ์ที่ต้องพบกับความล้มเหลวมาโดยตลอดในช่วงแรกจึงเลิกพยายามในการทำแบบทดสอบในช่วงหลังของการทดลอง ส่วนความต้อยทางอารมณ์ไม่ได้ศึกษาในครั้งนี้

๒. จากการที่وبرามสันและคณะยังคงยืนยันว่า การให้บุคคลได้รับประสบการณ์ว่า ผลกรรมทั้งทางบวกและทางลบที่เกิดขึ้นนั้น เป็นอิสระจากการตอบสนองของตนเอง จะทำให้บุคคลนั้นเกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ โดยอ้างอิงงานวิจัยของไอเซน เบอเกอร์และคณะ (Eisenberger, Kaplan & Singer 1974) ที่พบว่านักเรียนในกลุ่มที่ได้รับประสบการณ์ทางบวกโดยไม่มีเงื่อนไข (Noncontingent social approval) มีความต้อยในงานที่ใช้ทดสอบในภายหลัง และการทดลองของกริฟฟิท (Griffith 1977) ที่พบว่า นักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการตอบขั้นสุดท้าย และนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการตอบขั้นสุดท้ายที่ได้รับการลุ่มคำเฉลยถูกและผิดร้อยละ ๕๐ เช่นเดียวกับการทดลองของอีโรโตและซิลิกแมน (๑๙๗๔) โดยมีรูปแบบการเฉลยดังนี้

- ข้อ ๑ ถูก - ผิด - ถูก - ผิด - ถูก - ผิด - ผิด - ถูก - ผิด - ถูก
- ข้อ ๒ ถูก - ผิด - ผิด - ถูก - ถูก - ผิด - ผิด - ถูก - ถูก - ผิด
- ข้อ ๓ ถูก - ผิด - ถูก - ผิด - ผิด - ถูก - ผิด - ถูก - ผิด - ถูก
- ข้อ ๔ ผิด - ถูก - ผิด - ถูก - ผิด - ถูก - ถูก - ผิด - ถูก - ผิด

นอกจากนี้ในการตอบปัญหาขั้นสุดท้ายแต่ละข้อ ผู้วิจัยเฉลยว่าผิดทุกข้อสำหรับกลุ่มที่ได้รับประสบการณ์ทางลบ ส่วนกลุ่มที่ได้รับประสบการณ์ทางบวกก็เฉลยว่าถูกทุกข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มเกิดความต้อยในการทำงานที่ใช้ทดสอบในภายหลังด้วยกัน ซึ่งเป็นการสนับสนุนสมมุติฐานของซิลิกแมนและคณะที่ว่า การช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้เกิดจากภาวะที่บุคคลรับรู้ว่ามีผลกรรมที่เกิดขึ้นเป็นอิสระจากการตอบสนองของตนไม่ว่าจะเป็นผลกรรมทางบวกหรือลบก็ตาม

แต่เบนสันและเคนเนลลี (๑๙๗๖ : ๑๓๘ - ๑๔๙) แย้งว่าการให้แรงเสริมหรือการเฉลยว่า ถูก - ผิด สลับกันเป็นช่วง ๆ จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกซับซ้อนใจในผลกรรมที่ไม่น่าปรารถนาที่เกิดขึ้นโดยอ้างอิงงานของแอมเซล (Amse1 1972) ว่าผลกรรมที่เกิดจากการงัดให้

รางวัลในบริบทของการได้รับรางวัลทำให้บุคคลรับรู้เหมือนการทำโทษ ขณะเดียวกันการให้แรงเสริมโดยการเฉลยว่าผิดในระหว่างการสลับช่วงนั้น เป็นส่วนที่ทำให้เกิดความน่าจะเป็นที่จะได้รับผลกรรมทางลบบางส่วนแฝงอยู่ด้วย หรือนัยหนึ่งก็คือการได้รับผลกรรมทางบวกโดยไม่มีเงื่อนไขจากการเฉลยว่าถูกสลับกับการเฉลยว่าผิดเป็นช่วง ๆ นั้น เป็นการกระตุ้นให้บุคคลเกิดความซับซ้อนใจในผลกรรมทางลบที่ไม่น่าปรารถนานั้นเอง ซึ่งแบนคูรา (๑๙๗๗ : ๑๐๘, ๑๑๗ - ๑๑๘) ก็เน้นอย่างเดียวกันนี้ จากเหตุผลข้างต้นเบนสันและเคนเนลส์จึงจัดการทดลองขึ้นเพื่อทดสอบคำอธิบายดังกล่าวโดยใช้งานทดสอบสมมุติฐานของสิโวนแล้วทดสอบภายหลังด้วยการสร้างคำจากตัวอักษรที่กำหนดให้ โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น ๔ กลุ่มดังนี้

๑. กลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าตอบถูกต้องตามความเป็นจริง
๒. กลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าผิดในการตอบขั้นสุดท้ายทุกข้อโดยได้รับการเฉลยว่าถูกและผิดร้อยละ ๕๐ ในตอนแรก
๓. กลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าตอบถูกต้องทุกข้อไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม
๔. กลุ่มควบคุมโดยไม่ได้ทำงานแก้ปัญหา

จากการจัดสภาพการณ์ในกลุ่มที่ ๒ และ ๓ สามารถทำนายตามทฤษฎีของซีลิกแมนว่า ทั้งสองกลุ่มซึ่งได้รับประสบการณ์ที่ตนไม่สามารถควบคุมผลกรรมทางบวกที่เกิดขึ้น (กลุ่ม ๓) และผลกรรมทางลบที่เกิดขึ้น (กลุ่ม ๒) จากการตอบสนองของตนไว้ว่าจะเกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่ ๒ เกิดความด้อยในการทำงานภายหลังมากกว่ากลุ่มที่ ๑, ๓ และ ๔ ในขณะที่กลุ่มที่ ๓ และ ๔ ไม่แตกต่างกัน ผลนี้ไม่สนับสนุนการทำนายของซีลิกแมน แต่สนับสนุนสมมุติฐานของเบนสันและเคนเนลส์ ผู้วิจัยอธิบายว่าการที่ผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มที่ ๓ ไม่เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ เพราะการได้รับการเฉลยว่าถูกเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม หรือนัยหนึ่งก็คือมีความน่าจะเป็นในการเกิดผลกรรมทางบวกที่น่าปรารถนาเท่ากับ ๑ ($P = 1$) ทำให้ผู้ร่วมการทดลองยังคงคาดหวังว่าจะไม่เกิดผลกรรมทางลบกับตนอย่างแน่นอนในการทดสอบภายหลัง ส่วนผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มที่ ๒ ซึ่งได้รับการเฉลยว่าถูกก่อนตอบขั้นสุดท้าย โดยมีความน่าจะเป็นเท่ากับ .๕๐ ($P = .50$) ด้วยเหตุนี้จึงยัง

คงมีบางส่วนที่ทำให้ผู้ร่วมการทดลองรับรู้และคาดหวังว่าตนไม่สามารถที่จะควบคุมผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบที่จะเกิดจากการตอบสนองของตนได้ ทำให้กลุ่มนี้เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ในการทำงานทดสอบภายหลัง

แม้ว่าผลการวิจัยส่วนนี้จะขัดกับทฤษฎีของซิลิกแมนและคณะ แต่ก็พบว่าทฤษฎีของซิลิกแมนควรจะทำนายได้ถูกต้องตรงไปที่การเกิดผลกระทบทางบวกเกิดขึ้นโดยมีความน่าจะเป็นน้อยกว่า ๑ (การวิจัยส่วนมากให้ $P = .80$) แต่ภาวะใดถ้ามีความน่าจะเป็นของการเกิดผลกระทบทางบวกเป็น ๑ เมื่อไร การช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลก็จะไม่เกิดขึ้น ดังผลการวิจัยของโคลเลอร์และแคพแพลน (๑๙๗๔) ที่พบว่ากลุ่มประสบความสำเร็จตามความเป็นจริง และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามไม่เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ ในขณะที่กลุ่มที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าการเฉลยว่าถูกเสมอทุกครั้งในตอนนั้นทำให้ผู้ร่วมการทดลองรับรู้ว่าการเกิดผลกระทบทางบวกที่น่าปรารถนามีความน่าจะเป็นเท่ากับ ๑ ผู้ร่วมการทดลองกลุ่มนี้จึงยังคงมีความคาดหวังว่าตนจะประสบความสำเร็จในงานต่อไปอีก ผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มนี้จึงไม่เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ตามที่ซิลิกแมนทำนายไว้

เหตุผลข้างต้นสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ทั้งในด้านความคาดหวังหรือความมั่นใจในการทำงานภายหลังของกลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าถูกเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับการเฉลยว่าผิดเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม ผลนี้แม้จะมีบางส่วนที่ขัดกับทฤษฎีของซิลิกแมน แต่ก็ไม่ได้ทำความเสียหายให้กับทฤษฎีมากนัก แต่จะเป็นข้อสนับสนุนที่เป็นสิ่งชี้แนะเพื่อทำความเข้าใจให้กับทฤษฎีของซิลิกแมนมากยิ่งขึ้น เพียงแต่จะต้องมีการขีดเส้นขอบเขต (draw a boundary) คำทำนายของทฤษฎีใหม่น้อยที่สุดว่า การได้รับผลกระทบทางบวกโดยความน่าจะเป็นมีค่าเป็น ๑ จะไม่ทำให้เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้

๓. การพบว่าผู้ร่วมการทดลองในกลุ่มประสบความสำเร็จล้มเหลวเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามมีความมั่นใจในการทำงานภายหลังต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ และเกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้จริง เป็นการสนับสนุนคำอธิบายของอบรามสันและคณะ (๑๙๗๔ : ๔๔) ที่ว่า ความ

คาดหวังของบุคคลจะเป็นสิ่งบ่งชี้หรือกำหนดในการเกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ของบุคคลนั้น และสนับสนุนแนวคิดการช่วยตนเองไม่ได้ส่วนบุคคลของแบนดูรา ดังได้กล่าวแล้วข้างต้น (แบนดูรา ๑๙๗๗ : ๗๘)

๔. การพบความด้อยทางปัญญาในกลุ่มที่ ๒ เป็นการยืนยันว่าสามารถเหนี่ยวนำการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ให้เกิดในนักศึกษาหญิงของไทยได้ และการจัดสภาพการณ์เพื่อให้เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้มีความแข็งแรงพอ การต้านทานทางจิตจึงไม่ปรากฏผลให้เห็น ส่วนในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จเมื่อตอบถูกและกลุ่มที่ประสบความสำเร็จเสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้ได้ผลสอดคล้องกับทฤษฎีสองกระบวนการควบคุมของโคลเลอร์และแคพแพลน (๑๙๗๘) ซึ่งให้ความสำคัญของการเกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ว่าบุคคลนั้นต้องมีความด้อยทั้งแรงจูงใจทางลบและการขาดข้อมูลทางปัญญาที่ถูกต้อง ในการวิจัยนี้กลุ่มที่ ๑ ซึ่งได้รับแรงจูงใจทางบวกในการตอบถูกทั้ง ๓ ข้อ และข้อมูลทางปัญญาที่ถูกต้องจากการเฉลยตามความจริง และกลุ่มที่ ๓ ซึ่งได้รับแรงจูงใจทางบวกในการตอบถูกทุกครั้งโดยไม่ได้รับข้อมูลทางปัญญาที่ถูกต้องจากการเฉลยว่าคำตอบถูกทุกครั้ง ทั้งกลุ่ม ๑ และ ๓ จึงไม่เกิดการช่วยตนเองไม่ได้ที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีดังกล่าว แต่กลุ่มที่ประสบความสำเร็จตามผลของกลุ่มที่ ๑ ที่ได้รับและกลุ่มที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว เสมอไม่ว่าจะตอบอย่างไรก็ตามในการวิจัยของโคลเลอร์และแคพแพลนซึ่งเขาคาดว่าไม่เกิดแรงจูงใจนั้น ส่วนในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ควบคุมแรงจูงใจภายนอกให้สูงทั้ง ๔ กลุ่มจากการบอกทุกกลุ่มว่าการทดสอบในช่วงหลังมีความสำคัญมาก

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย